

**DANNY VERA:
EEN ODE AAN DE MUZIEK
(VOORPROGRAMMA: DANIEL CANE)
MANIFESTO HOORN, 30 MEI 2015**

Het publiek in Manifesto Hoorn maakt zich op zaterdag 30 mei 2015 op voor een avond muziekgenot, welke de aanwezige bezoeker niet snel zal vergeten, en een hoop fijne herinneringen met zich mee zal gaan brengen.

Het begint al om 21:15 uur, wanneer **Daniel Cane** het podium betreedt. Ricardo Neeter, normaal op het podium met zijn band The Rebellion, staat vanavond met niets meer dan een gitaar op het podium. Dat dit echter geen probleem is voor de jonge muzikant uit Nijmegen wordt al vrij snel duidelijk. Al vanaf het begin heeft hij de aandacht van het reeds aanwezige publiek, om het vervolgens niet meer weg te geven. Naast zijn toegankelijke, pure en catchy nummers (met een variatie van knuffelbaar naar rauw), komt dit ook voor een groot gedeelte door de zanger zelf. Eerlijk, charismatisch en met bijzonder veel lef wordt het publiek toegesproken. Met een nieuwe EP genaamd Home op zak, zijn Daniel Cane & The Rebellion in staat om heel veel fijne shows neer te zetten.

Al vrij snel nadat Daniel Cane het podium verlaat, komen **Danny Vera** en diens muzikanten het podium op. Zonder enige terughoudendheid of introductie schieten ze direct vol uit de startblokken, om dit tempo eerst eens 3 a 4 nummers vol te houden. ‘Hallo Hoorn’ klinkt het dan uit de mond van de eigenzinnige Zeeuw, die al meteen een loopje neemt met de uitspraak van de plaatsnaam.

Danny Vera en zijn fantastische band spelen in hun imponerend live optreden in no-time de zaal ‘plat.’ Een diversiteit aan muziek: Americana, Country, Blues, maar ook het singer-songwriter geluid komt in een ruim 2,5 uur durende show voorbij. Met de band, bestaande uit Rob de Groot (gitarist / backing vocals), Gert-Jan Zegel (drummer), Eric Swinkels (toetsenist) en Almer Kaasschieter (gitarist) staat de show als een huis. Hoewel Danny de frontman is, geeft hij ook zijn band de volledige ruimte om hun talenten te vertonen. Tel daarbij het duidelijk zichtbare (spel) plezier en de perfecte harmonie op, en je hebt een formatie waar elke muzikliefhebber U tegen zegt.

Hoewel het de laatste avond van een reeks Distant Rumble PT II concerten betreft, wordt het oude en ook recentere werk absoluut niet vergeten. Uit een imposant oeuvre van zo'n twintig jaar, komen echte pareltjes naar boven. Naast nummers van de vorige albums, worden van de meest recente cd (Distant Rumble uit 2013) onder andere de gelijknamige titeltrack, The Devils Son, Jesus & The Outlaw en Runnin' With My Boots On gespeeld. Het eerste echte kippenvel moment vindt plaats bij het nummer Bye Bye Eddie. Dit is voor het eerst dat de volledige zaal doodstil is. Naast de puurheid van het liedje is ook het inleidende verhaal van Danny 'pakkend.' Hierin vertelt hij over zijn jeugd, waarin zijn elfjarige vriendje Eddie van de ene op de andere dag verhuist. Passages over voetballen (wat Eddie, die beter was in skiën, niet zo goed kon) en een echt maatje hebben komen voorbij. Dat Eddie dan op zijn twaalfde overlijdt tijdens een ski ongeval komt hard binnen in de zaal. Met het daarop volgende nummer Bye Bye Eddie, welke Danny pas na twintig jaar heeft weten te schrijven. Een ode gebracht aan zijn verloren vriend, welke ongetwijfeld van boven trots de zegetocht van zijn muzikale maat gade slaat.

Deze muzikale zegetocht beperkt zich niet louter tot eigen werk. Ruim drie kwartier lang wordt er in de setlist aandacht besteed aan de muzikale helden en voorbeelden van Danny Vera. Elvis, Johnny Cash, Creedence Clearwater Revival en ga zo maar door. De grootheden wordt ook absoluut eer aan gedaan, in een blok wat door de band wordt getypeerd als 'Georganiseerde Chaos'. Wij willen wel vaker zo'n chaos horen...

Later op de avond wordt klokslag twaalf uur de muziek plots stilgelegd. Het is namelijk tijd om de jarige Danny toe te zingen! Dit wordt massaal gedaan door band en publiek, met een voldane 38-jarige Vera tot gevolg. Gelet op het contact met het publiek zit het de hele avond sowieso goed. De zoals altijd in het pak gehulde Vera, met de ene gitaar nog mooier dan de ander, neemt tussen de nummers door rustig de tijd voor het aanwezige publiek. Of dit nu het beantwoorden van een vraag is, even een boks geven, of om iemand tot bedaren te brengen (“ Hou toch eens even je kop joh, ik zit midden in mijn verhaal!”): alles kan, alles mag en het publiek vindt het helemaal prachtig.

De toegift welke wordt gegeven is zowel qua schoonheid en lengte van pure klasse. Danny duikt solo letterlijk midden het publiek in, om daar op een geïmproviseerd podium, omringd door de nog in verbazing verkerende bezoekers, te trakteren op een akoestisch mini optreden. Als grande finale keren Danny (en de band) weer terug op het podium, om nog zo'n twintig minuten vol gas te geven. Het eindresultaat: vrolijke gezichten in een dansende menigte, waar langzaam aan het besef groeit met wat voor een unieke avond men hier te maken heeft.

Zelfs na afloop van het concert is de koek voor de bezoekers nog niet op. Danny neemt dan rond half een 's avonds achterin de zaal plaats om uitgebreid op de foto te gaan en te signeren. Ik kan als recensent niet anders concluderen dan dat we hier met een artiest en band te maken hebben die zich qua houding en inhoud moeiteloos kan meten met het beste wat Nederland op muzikaal gebied te bieden heeft. En het feit dat de frontman pas 38 lentes jong is, kan alleen maar betekenen dat elke muzikliefhebber hier nog vele jaren plezier van gaat beleven.

Tekst: Mike Warrink

Fotografie: NCO Photography

